PRIZONIERUL DIN CHILLON

---

de James Patrick Kelly

Am iniţiat arderea de-orbitală deasupra insulelor Marshall şi am revenit în ionosferă, călăuziţi de navigatorul de planor printr-un coridor de re-intare Eurospace. Trecând peste America Centrală, eram o ţintă accesibilă pentru sateliţii de atac. Ideea era să păcălim reţelele de urmărire, făcându-le să creadă că eram o navetă de corporaţie. Django făcuse rost, nu ştiu de unde, de codurile de recunoaştere; calculatorul lui, cuplat la navigator, determina planorul să creadă că era proprietatea lui Erno Raumfahrttechnik GmbH, conglomeratul aerospaţial vest-german.

De fapt, totul era o chestiune de sincronizare. N-avea să treacă prea mult înainte ca tipii de la Orbital 7 ai IBM-ului să descâlcească spaghetele pe care Django le făcuse din sistemele lor de memorie şi să-şi dea seama că descărcase WISEGUY şi furase un planor cargo. După aceea urmau să decidă dacă să ne radă imediat sau să-i pună pe mentasasini să ne aştepte la aterizare. Planul lui Django era de-a pierde planorul înainte de hotărîrea lor. Problema noastră era că, deocamdată, foarte puţin din plan se realizase.

Ne dusese şi ne luase ca la carte din staţia orbitală de cercetări şi izbutise să smulgă pe WISEGUY din fălcile bestiei corporaţie. Numai pentru asta, reputaţia lui avea să dăinuie de-a pururi printre operatori, chiar dacă n-avea să mai fie în viaţă pentru a se bucura de glorie. Îşi pierduse însă partenerul - Yellowbaby, pilotul - şi încă nu ştia cu exactitate ce anume furase. Părea destul de calm pentru un golan care tocmai spărsese cea mai mare corporaţie din lume. Se tolănise în scaunul comandantului, vizavi de mine, privind afişajele de pe consola autopilotului. Fluiera şi ciocănea cu un deget în cască, de parcă asculta unul din vechile lui discuri de jazz. Era un tip brunet, urât, cu un măr al lui Adam ce semăna cu un nas şi un nas ce semăna cu un umăr. Ori fusese juvenat, ori avea vreo treizeci şi cinci de ani. Nu mă încredeam deloc în el, şi-l plăceam şi mai puţin.

Eu mă simţeam de parcă înghiţisem un ou fiert tare. Eram acolo doar pentru poveste, pentru *parfum.* Conform protocolului, aveam dreptul să-mi aţintesc ochelarii microcamere pe Django şi să pun întrebări. Dacă-l ajutam, indiferent în ce mod, deveneam complice şi-mi pierdeam imunitatea presei. Deşi

imunitatea presei n-avea să mă ajute prea mult dacă cineva se hotăra să radă planorul. Primul Amendament era o pavăză minunată şi-aşa mai departe, însă nu oferea protecţie pentru frecarea de re-intrare. Voiam să revin pe pământ cu o navă în jurul meu; senzorii arătau că învelişul exterior ajunsese la 1400 grade Celsius.

— Mai durează? O întrebare tâmpită, deoarece ştiam deja răspunsul. Totuşi, mai bine decât să ascult ţiuitul atmosferei, pe când planorul se zguduia prin turbulenţe. Simţeam că-l pierdem; îmi venea să zbier.

— Douăzeci de minute. Indiferent cum cade. Django îşi scoase căştile: Sau intri-n legendă, sau poluezi aerul. Întinse braţele deasupra capului şi-şi arcui spinarea: Hei, potoleşte-te, Ochi. Eşti fată mare. N-ar trebui să-ţi iei notiţe sau chestii d-astea?

— Camera vede tot. Am ciocănit tâmpla stângă a microcamerei, apoi mi-am impus un surâs care m-a făcut să mă doară colţurile gurii: în plus, nu cred c-o să uit zboru-ăsta. N-aveam de gând să-l las pe Django să mă joace pe degete. Era prea dopat pe iute-nainte ca să fie speriat. Tata fusese la fel; le înghiţea ca pe seminţe când lucra. Şi-mi zicea fata lui mare.

Bietul Yellowbaby mă prezentase lui Django. Eu fusesem reporter când făcuse chestia cu Peniplex. Era un fante adevărat - frumos pe cât te poate face plastica -şi un artist în pat. Frumos, la timpul trecut. Ultima dală când îl văzusem, plutea sub plafonul unei cale de cargo decomprimate, o bucată de optzeci de kile de amant, congelată instantaneu. Deja îmi lipsea.

— Am înţeles, Basel Control. Glasul calm al lui Yellowbaby răsună în deckul de pilotaj prova. Avem 9.9 Mach la 57000 metri. Putem ateriza la 14:22.

Ieşisem din izolarea re-intrării. Programul de apropiere scris de Yellowbaby, completat cu modul de interacţiune vocală, intrase acum în contact cu Basel/Mulhouse, destinaţia propusă. Atâta timp cât totul decurgea conform planului, programul ne ducea acolo unde voiam. Dacă se întâmpla ceva neprevăzut... ei bine, Babe trebuia să improvizeze dacă se întâmpla ceva neprevăzut.

— Hai s-o frigem de-aici. Django se ridică şi coborî scăriţa în cabina de echipament. L-am urmat. Am scos costumele EV din dulapuri şi le-am îmbrăcat. Puteam simţi podeaua

înclinându-se, pe când planorul începu o serie de curbe „S” largi şi lente, pentru a ne încetini coborîrea.

Django desfăcu raniţa grea a costumului său şi azvârli rapid restul bagajelor suplimentare: sistemele de comunicaţie şi supravieţuire, diferite măţării. Fluiera din nou.

— Vrei să taci dracului? Am azvârlit pe grămadă aparatul foto.

— Nu-ţi place Fats Waller? Chicotitul lui suna a drog: „Mi-s’ pare că plutesc”, excelentă bucată. Apoi începu să cânte; glasul îi suna ca o transmisie paradită.

Programul lui Yellowbaby convingea Basel-ul chiar pe când viram graţioşi către munţii Jura.

— Nici o problemă, Basel Control, asigura vocea moartă. O defecţiune la calculatorul principal de ghidare. Am rezerva. Lover D e nominal. Ia liniştii de pe pistă şi ne vedem peste zece minue.

Am oprit microcamera - n-are rost să consum bateriile şi spaţiul de pe disc filmând interiorul unui costum EV - şi am luat casca de presiune.

— Cred că mă dau în vânt după tine, Ochi. Django îmi suflă un sărut. Nu uita să te-apleci, ca o răţuşcă. Măcăi şi-şi flutură braţele, ca pe nişte aripi. Mi-am pus casca şi-am etanşat-o. Era o uşurare să nu-l mai aud bătând câmpii; demontasem unităţile de comunicare, pentru ca să nu fim urmăriţi de mentasasini. Mi-a întins unul din pacheţelele înguste de poleială, pe care le dusesem şi apoi le luasem de pe Orbital 7. Mi-am băgat braţele prin chingi şi am strâns centurile frontale. Încă auzeam glasul înfundat al lui Yellowbaby vorbind cu controlorii elveţieni.

— Negativ, Basel Control, nu-mi trebuie escortă. Iniţiez procedurile de ghidare finală.

În momentul acela am simţit botul înclinându-se puternic. Planorul pica drept spre piscul lui Mont Tendre, altitudine 1679 de metri. M-am ghemuit înapoia lui Django în ecluză, mi-am vârît bărbia în piept şi-am atins cu limba tasta blindajului din cască. Costumul EV din termofibră s-a rigidizat şi, brusc, am devenit o statuie rezistentă la şoc, incapabilă de orice gest. Am început să număr înapoi de la o mie; era mai bine decât să-mi aud inima bubuind. Nouă sute nouăzeci şi nouă, nouă sute nouăzeci şi opt, nouă sute...

Mi-am amintit zâmbetul lui Yellowbaby când îmi descheiase cămaşa, în noaptea dinaintea plecării spre 7. Stătea în cuşetă, doar în chiloţi, încă nu mă decisesem să particip la raid; el continua să încerce să mă convingă. Totuşi, nu vorbele erau partea lui tare. Când i-am întors spatele, mi-a tras cămaşa de pe umeri, în josul braţelor. Am rămas locului o clipă, fără să mă întorc. După aceea m-a cuprins de mijloc şi m-a tras lângă el. Îi puteam simţi părul cârlionţat de pe piept atingându-mi spinarea. Stând aşa, pe jumătate dezbrăcată, cu chipul arzându-mi ca un scut termic, mi-am dat seama că o încurcasem. Îmi molfăise urechea, apoi mă vrăjise cu accentul lui texan, tărăgănat:

— Ce dracu, fetiţo, singur’ motiv pentru care nimeni n-a-ncercat să sară dintr-o navetă e că ăia care trebuiau să sare n-aveau paraşute.

Dintotdeauna mă înebuniseră bărbaţii care-ţi spun să nu-ţi faci griji.

Deşi eram ghemuiţi în ecluză, ţineam ochii în jos, aşa că n-am văzut chepengul explodând. Dar până şi cu costumul pus pe „blindat” m-am simţit ca limba unui clopot de catedrală. Planorul s-a cutremurat şi, cu o ultimă răsuflare explozivă, ne-a scuipat în scânteietoarea după-amiază alpină.

Adevărul este că nu-mi amintesc prea multe despre salt. Ştiu că am de-rigidizat costumul pentru a putea pilota paraşuta care se deschisese automat. Eram prea ocupată să-l menţin pe Django în câmpul meu vizual şi să cobor cât puteam mai repede fără să mă înfig într-un copac sau să mă zdrobesc de o stâncă. Aşa încât am pierdut ocazia de-a fi singurul martor în viaţă al uneia dintre cele mai spectaculoase prăbuşiri ale secolului douăzeci şi unu.

Încercam să coborîm în Col du Marchairuz, o trecătoare la vreo şapte kilometri de Mont Tendre, înainte de-a roi pernele de aer de investigare. L-am zărit pe Django dispărând într-un pâlc de sicomori uscaţi şi m-am gândit că, probabil, o mierlise. N-am avut timp să-mi fac griji, deoarece solul se năpustea în sus ca un coşmar. Am depistat drumul şi-am virat într-acolo, dar am intrat într-un curent care m-a purtat vreo cinci metri deasupra pavajului. Am aterizat pe partea opusă; paraşuta mă târa spre un bolovan uriaş. Am apăsat pe „blindaj” chiar când m-am izbit. Clopotul a răsunat iarăşi, oprindu-mi răsuflarea şi anunţându-mă

că am ajuns. Dacă n-aş fi purtat cască, aş fi tras un sărut stâncii de calcar.

Am desfăcut clemele rapide şi corzile paraşutei s-au înmuiat, s-au prelins pe pământ şi s-au înfăşurat în jurul unui copac. M-am târît afară din costumul EV, încercând, în acelaşi timp, să mă orientez. Col du Marchairuz era un loc răcoros, nu mult deasupra îngheţului şi foarte, foarte liniştit. Deşi purtam izotermele de armată, pielea de pe mâini şi gât mi s-a zbârlit şi m-am înfiorat. Tăcerea era iritantă. Îmi scăpa din nou, se pierdea: prea multe nenorocite de locuri într-un timp prea scurt. O poveste veche. Îmi plăcea să trăiesc în viteză, să gonesc în susul acelui pisc de andrenalină unde n-avei timp să gândeşti, doar să supravieţuieşti prezentului, şi la dracu' cu trecutul sordid şi viitorul sărăcăcios. Dar nimic nu durează, nimic. Căzusem din cer ca o poluţie aeriană; însuşi peisajul nemişcat părea că mă judecă. Munţilor nu le păsa de secretele corporaţiilor furate de Django sau de povestea idioată pe care aveam s-o montez, ca să ofer un fior de miercuri noaptea unui teleconsumator plictisit. Îmi riscasem viaţa pentru nişte zeamă lungă şi şansa principalului meniu; stâncile îmi înegurau gândurile. Atâta linişte.

— Ochi! Django sări de pe un bolovan pe drum şi alergă spre mine. Ai păţit ceva?

Am scuturat din cap. Nu-l puteam lăsa să vadă că eram pe muchie.

— Tu?

Avea o zgârietură lungă pe faţă, iar încheieturile degetelor erau însângerate.

— O plimbare. Am intrat într-un copac. Paraşuta s-a prins... a trebuit s-o las.

Am încuviinţat. Se aplecă să-mi ridice costumul.

— Hai s-ascundem astea şi s-o ştergem.

L-am privit şi m-am gândit să mă opresc. Aveam destul ca să montez o poveste trăznet şi mă săturasem de Django.

— Nu sta ca moartă, Ochi. Strânse costumul şi-l vârî în crăpătura unei stânci. Dacă sateliţii ne-au prins saltul, munţii ăştia o să mişune de mentasasini - ca să nu mai zic de trupele elveţiene.

Îmi azvârli casca peste muchia stâncii şi începu să-mi înfăşoare paraşuta.

— Pân-atunci am roit-o.

Am pornit scula şi l-am filmat vreo treizeci de secunde ascunzându-mi paraşuta. Nu prea mai aveam mult spaţiu pe disc şi m-am gândit că trebuia să încep să economisesc. Într-o privinţă avea dreptate; nu prea era momentul. Dacă mentasasinii mă prindeau, aveau să-mi confişte discurile şi să-i lase pe avocaţi să rezolve treburile. Nu-i mai duceam lui Jerry Macmillan, la Infoline, decât prim-planuri şi text. Iar elveţienii încă nu se hotărîseră în legătură cu jurnalismul prin participare; puteam chiar s-ajung la închisoare. Imediat cum am pornit, m-am simţit mai bine. Adică n-am mai simţit nimic.

Oraşul cel mai apropiat era St. George, la vreo patru kilometri în josul drumului de munte. Am pornit în alergare şi am terminat abia târîdu-ne, horcăind în aerul rarefiat. Pe drum, Django s-a oprit lângă un pârâu de munte, ca să-şi spele sângele de pe faţă. După aceea m-a surprins - şi cred că şi pe el însuşi - deoarece a vomitat. Când a revenit lângă mine, tremura: la urma urmei, s-ar fi putut ca nebunul de Django să fie chiar om. Ar fi ieşit o emisiune trăznet. Ridică mâna, pe jumătate serios, către microcamcră şi am oprit filmarea.

— Eşti în regulă?

A încuviinţat şi s-a împleticit pe lângă mine, pe drum.

St. George era unul din acele orăşele-fantomă pe care elveţienii le conservă cu tradiţionala lor scrupulozitate, de parcă s-ar aştepta ca pădurile şi viile să renască într-o bună zi, iar turiştii să revină pentru a fi martorii miracolului. Poate că aveau dreptate; spre deosebire de alţi europeni, nici măcar n-au renunţat încă la ţinuturile lor alpine împroşcate de acid, nici măcar în nefericitul canton Vaud, care a mai suferit şi o poluare radioactivă de la bombardarea Genevei. Ne-am oprit lângă o poiană plantată cu noii pseudo-brazi, Sandoz, ce acopereau acoperişurile ruginii din St. George. Era imposibil de spus câţi oameni mai rămăseseră acolo. Sigur era numai faptul că localul poştei continua şă fie deschis.

Django avea probleme cu regăsirea respiraţiei.

— Vreau să-ţi fac o propunere, mi-a zis.

— Haide, Django. Păstreaz-o pentru târfe.

Clătină din cap.

— Totu’ se duce dracu’... nu pot... Inspiră adânc şi suflă puternic: Te bag şi pe tine. O treime: partea lui Yellowbaby.

Conform legislaţiei SUA, încă oarecum vagă în privinţa jurnalismului prin participare, în acest moment ar fi trebuit să-l abandonez cu un şut rapid în ouşoare şi şă încep să ţip după jandarmeria locală, însă microcamera era oprită, nu existau martori şi încă nu ştiam ce era WISEGUY, şi nici de ce-l dorea Django.

— După numărătoarea mea, suntem numai noi doi, i-am spus. O treime mi se pare cam puţin.

— O să treacă secolul ăsta până o să cheltuieşti ce-ţi ofer.

— Şi dacă mă prind, o să treacă secolul cu mine într-o fermă punk din Iowa. Asta dacă mentasasinii n-aveau mai întâi să-mi ardă siguranţele. Las-o baltă, Django. Nu suntem pe aceeaşi frecvenţă. Eu privesc - tu eşti jucătorul.

Nu-s prea sigură ce mă aşteptam de la el, da-n nici un caz să-l văd izbucnind în plâns. Poate că era în stare de şoc. Sau poate că, în sfârşit, încetinea după două zile întregi de înghiţit iute-nainte.

— Nu-nţelegi că n-o pot face singur?! Trebuie... nu ştii ce refuzi.

M-am gândit să-l mai storc de ceva informaţii, dar mi se părea că intrase într-o fază critică. Nu voiam să fiu prinsă în explozie.

— Nu pricep, Django. Ai făcut ce era mai greu. Acum nu-ţi mai rămâne decât să intri la poştă, să-ţi iei mesajul şi să ieşi.

— Nu-nţelegi. îşi apăsă ambele mâini pe tâmple. Nu-nţelegi, asta era treaba lui Babe.

— Şi?

— Şi! Tremura tot. Nu ştiu franceza!

Am făcut tot ce-mi stătea în putinţă să nu izbucnesc în râs. Cu siguranţă ar fi fost poanta cea mai tare dacă aş fi pus-o pe disc. Mintea criminală în acţiune! Punkistul ăsta ţicnit violase cea mai mare corporaţie din lume şi adăugase furtul unui planor de re-intrare, iar acum era îngrijorat că nu putea suna ca un *touriste* într-un *bureau de poste* elveţian. Mă sufocam.

— Bun, am rostit, bun, ce zici de un compromis. Deocamdată. Hm-m. Ai arme? El scoase un minilas Mitsubishi. Gata, uite ce-o să facem. Încep filmarea şi tragem un teatru pentru cei de-acasă. Tu mă ameninţi, zici c-o să-ţi gravezi numele pe fruntea mea dacă nu te ajut. În felul ăsta pot lua mesajul fără să devin complice. Sper. După ce terminăm cu

asta, mai discutăm, da?

Nu ştiam dacă avea să reziste în faţa tribunalului, dar nici n-aveam o idee mai bună.

— Şi-ncearcă să fii convingător, am adăugat.

Aşa încât am filmat câteva minute cu Django ameninţându-mă, apoi am coborît în St. George. Am intrat ezitând în poştă, m-am întors şi-am tras câteva imagini bune cu Django clocotind în prag, după aceea am strecurat ochelarii în buznar. Funcţionara era o femeie în permanentă agitaţie, cu un chip smochinit, părând că petrecea o mulţime de vreme dorind să fie în altă parte. Am asaltat-o cu înpăimântătoarea mea franceză de mâna a patra.

— *Bonjour, madame. Y a-t-il des lettres électroniques pour* D. J. Hack?

— Hack? Femeia se foi pe scaun şi mă fixă cu o privire suspicioasă. *Comment cela s'écrit-il ?*

— H - A - C - K.

Tastă numele pe terminalul ei.

— *Oui, la voici. Tapez votre autorisation á la machine*.

Se aplecă înainte şi, prin ferestruică, arătă spre claviatura de lângă mâna mea dreaptă. Pentru o clipă am crezut că avea să încerce să vadă codul de recunoaştere primit de la Django. L-am auzit dregându-şi glasul în locul meu şi ea reveni pe scaun. Terminalul poştei bâzni şi hârâi vreo zece secunde, apoi o copie hard sigilată zăngăni în fanta de deasupra claviaturii.

— *Vous êtes touristes americaines.* Privi dincolo de mine şi flutură mâna către Django, care părăsi localul. *Baseball Yankees, ha-ha.* Brusc, mi se făcu teamă că bărbatul avea să năvălească înăuntru cu laserul arzând, ca să se asigure că nu mai existau martori. *Avez-vous besoin de une chambre pour la nuit? L'hôtel est fermé, mais...*

— *Non, non. Nous somme pressés. A quelle heure est le premier autobus pour Rolle*?

Femeia suspină.

— *Rien ne va bine. Tout va mal*.

Trupul agitat părea să se adreseze atât ei, cât şi mie. Voiam să-i spun ce noroc avea că Django se hotărîse să n-o străpungă acolo unde se afla.

— *Quinze heures vingt-deux*.

Vreo douăzeci de minute - eram încă în limitele impuse. I-

am mulţumit şi am ieşit să-i fac un duş rece lui Django. M-a surprins să-l găsesc râzând. Nu-mi prea plăceau toate surprizele astea. Django era atât de instabil, încât ştiam că o dată surpriza avea să fie neplăcută.

— Mă puteam descurca şi eu, mi-a spus.

— N-ai făcut-o. I-am întins copia hard şi ne-am retras într-o alee cu vedere asupra piaţetei.

Există un consens în economia mondială, legală şi ilegală, că sistemul poştal electronic elveţian continuă să fie cel mai sigur din lume. E necesar să fie aşa: toate băncile elveţiene, de la cele cinci mari, până la cele mici, locale, folosesc sistemul pentru majoritatea tranzacţiilor. Odată ce tipărise copia hard a lui Django, sistemul PTT ştergea toate înregistrările mesajului. Chiar şi aşa, mesajul era cifrat şi Django trebuia să-l bage în calculalorul-brăţară ca să afle ce conţinea.

— Ce-i asta? îl reluă şi am privit, fascinată, în vreme ce cuvintele alergau pe display-ul micuţ de la încheietura mâinii:

„E Chillonul încins de un lac:
De lacul Leman. În adânc
Cu vuiet apele se strâng
Şi-n mari vârtejuri se desfac
Iar creasta zidului de nea
Se oglindeşte-n unda sa...”

— Se numeşte poezie, Django.

— Ştiu cum se numeşte! Vreau să ştiu ce dracu-are de-a face cu mine? Juma’ din lume vrea să mă belească şi lăbaru’ ăsta îmi trimite poezii. Se înroşise la faţă, cam ca *beaujolais nouveau,* şi ţipa atât de tare, încât cred că se auzea până în Franţa: Unde dracu’ treb’e să mă duc?

— Vrei să taci o clipă?

L-am atins pe umăr şi a sărit cât colo. Când şi-a căutat arma, mi-am zis c-am terminat-o. Însă a azvârlit copia hard pe jos şi-a ars-o.

— Te simţi mai bine?

— Zi!

— Lacul Leman, am rostit răspicat, este ceea ce francezii numesc lacul Geneva. Iar Chillon e un castel. În Montreux. Sunt aproape sigură că poezia se numeşte „***Prizonierul din Chillon***”, de Byron.

Se gândi câteva clipe, muşcându-şi buza inferioară.

— Montreux... încuviinţă; părea iarăşi aproape uman. Mda... bun, Montreux. Da’ de ce trebuie să facă pe deşteptu’ când sunt în rahat? Poezie... adică ce dracu’ crede că suntem? Eu nu ştiu nimic despre poezie. Şi Yellowbaby nu citea decât manuale de instrucţiuni. Adică, cine trebuia să se prindă?

Am risipit cenuşa copiei hard cu vârful pantofului.

— Habar n-am.

O adiere rece o împrăştie şi m-am înfiorat

Bineînţeles, greşisem. Chillon nu este în Montreux, ci într-o comună alăturată, Veytaux. Ne-a trebuit ceva mai mult de şase ore din momentul părăsirii planorului, până am ajuns la podul mobil aflat peste şanţul înspumat al Chillonului. Toate legăturile funcţionaseră ca un ceasornic elveţian: autobuzul poştal până în orăşelul Rolle, pe malul nordic al lacului Geneva, trenul până în Lausanne, unde am schimbat pentru o cursă locală spre Montreux. Nimeni nu ne-a întrebat nimic şi Django a căzut într-un fel de transă absentă, contemplându-şi reflecţia din fereastră cu o privire sticloasă. Când am ajuns, gara era pustie. Cândva, Montreux fusese staţiunea cea mai populară a lacului Geneva, dar turiştii nu mai veneau de multă vreme, speriaţi de zvonurile - fără îndoială, adevărate, în ciuda dezminţirilor oficiale de la Berna - că lacul continua să fie periculos de radioactiv de la bomba din Geneva. Am pornit pe jos, parcurgând câţiva kilometri prin orăşelul întunecat, navigând după lumina unei luni gheboase.

Din punctul acela de vedere, Byron greşise şi el. Sau, cel puţin, nu mai era actual. Zidurile Chillonului nu mai erau albe ca neaua. Erau înegrite de foc şi brăzdate de cicatricile laserelor; în mare parte, zidul nord-estic era dărâmat. Probabil, se declanşaseră incendii în decursul tulburărilor de după bombă. Castelul era construit pe o stâncă, la vreo douăzeci de metri de mal. Domina o şosea construită pe o fâşie îngustă de teren între lac şi un versant muntos abrupt.

Django ezită înaintea barierei ce bloca piciorul de lemn al podului spre castel.

— Îmi miroase, rosti el.

— Eşti vreun trandafir?

— Mă refer la regie. Şi-aşa chestia cu poezia era nasoală.

Da' asta..., arătă turnurile năruite ale Chillonului, cocoţate deasupra apei luminate de lună, ...asta-i trasă de păr. Cine se crede şmecheru-ăsta? Contele Dracula?

— Poate că este. O să afli numai dacă baţi la uşa şi...

În capătul celălalt al podului se aprinse o lumină. Prin poarta Chillonului ţopăi o pereche de zaruri uriaşe pe picioroange.

— Uşurel, Django, i-am zis. Îşi scosese laserul. Dă-i o şansă.

Fiecare era un cub din plastic alb, cu latura cam de o jumătate de metru; punctele erau senzori. Picioarele telescopau o dată pe secundă: tălpile rotunde din cauciuc izbeau podeţul de lemn la unison: *Toca-toca-toc.*

— Ochi-de-şarpe. Pe fiecare dintre feţele îndreptate către noi se află un singur senzor. Django râse gros şi ameninţător, trecu un picior peste barieră şi păşi pe pod.

Ţopăiră către el şi rămaseră, săltând, parcă examinându-l.

— Ne pare rău, vorbi zarul cel mai apropiat, cu voce masculină, plăcută, dar castelul nu mai este deschis pentru public.

— Fii atent, şmechere. Django ignoră automatul şi-şi agită laserul spre poarta de la capătul podului. Am avut destule pe cap ca să mă joc cu telecom-urile tale, pricepi? Vreau să te văd - acum - dacă nu, vin eu.

— Nu sunt un telecomandat. Cubul părea indignat. Sunt o unitate autonomă, capabilă de acţiuni independente.

— Ascult-aici. Django apăsă iute pe încheietură şi brăţara emise ţiuitul ascuţit al unei parole. Acum ştii cine sunt. Ce facem?

— Pe-aici, vă rog, vorbi cubul, ţopăind îndărăt spre poartă. Vă rugăm, nu filmaţi fără aprobare.

Am presupus că asta era pentru mine şi nu mi-a plăcut deloc. Am trecut peste baricadă şi l-am urmat pe Django.

Înainte de-a trece prin zidul exterior al Chillonului, celălalt cub începu:

— După intrare, remarcaţi turnul din stânga dumneavoastră. Turnul Puternic, care apără poarta castelului, a fost construit iniţial în 1402 şi reconstruit după cutremurul din 1585. *Toc-toca.*

L-am privit pe Django. Prin semiîntuneric, i-am distins chipul strâmbându-se stupefiat, în vreme ce cubul continua expunerea:

— ...Pe când trecem prin corpul de gardă, priviţi îndărăt la interiorul zidului estic. Cadranul solar de acolo este o restaurare făcută în secolul douăzeci a unui original datând de pe vremea perioadei Savoy. Inscripţia latină *„Sic Vita Fugit”,* de pe cadran, se traduce aproximativ prin „Astfel trece viaţa”.

Intrasem într-o curticică întunecată. Puteam auzi clipocit de apă şi de-abia puteam întrezări forma unei fântâni. Cuburile ne-au condus într-o altă curte interioară, mai largă, apoi într-una din clădirile neavariate. Ţopăiră fără eforturi în susul unei scări; a fost nevoie să alerg pentru a mă ţine după ele şi am pătruns ultima în Sala de Ospeţe. Frumuseţea şi stranietatea de acolo m-au făcut să mă opresc lângă prag; instinctiv, am încercat să pornesc microcamerele. Am auzit două bip-uri de avertizare, urmate de un scrâşnet slab. Din verde, luminiţa de funcţionare deveni roşie, apoi se stinse.

— Aprobarea, rosti bărbatul care ne aştepta. Intră, oricum, intră. La timp ca să mai vedeţi o dată - au reluat-o toată după-amiaza. Râse şi indică din bărbie spre ecranul extraplat, proptit de o tipsie cu legume crude pe o masă enormă din lemn de nuc: Oh, Dumnezeule! E îngrozitor să vezi cum zboară sufetul omului. Django ridică băunitor aparatul. M-am ridicat pe vârfuri şi am privit peste umărul lui. Ecranul de treizeci de centimetri nu punea în valoare planorul şi unghiul de filmare al satelitului scăpa cea mai mare parte din drama vizuală a prăbuşirii. Totuşi, globul de foc ce înflorise pe Mont Tendre era orbitor, Django chiui văzându-l. Imaginea fu înlocuită de un cap vorbind în dialect hoch, după aceea de prim-planuri de la locul accidentului. Bucăţile rămase din planor n-ar fi umplut un coşuleţ de picnic.

— Ce zice? întinse Django ecranul spre gazda noastră.

— Că un asemenea dezastru n-a mai fost din ‘55. Ceea ce te face faimos, oricine aţi fi. Înălţă din umeri: Mai zice că probabil aţi murit.

Sala era lucrată în lemn şi piatră. Plafonul era o boltă, superb împodobită. În centrul sălii se afla masa, lungă de vreo zece metri, sprijinită pe mai multe piedestale gotice masive. În jurul ei era răspândită o colecţie de scaune pentru invalizi. Două

erau antichităţi: o tăblie grosolană din lemn de pin montată pe roţi de căruţă cu bandaje din fier şi un scaun Batin cu spătar curbat. Altele erau experimente eşuate, precum cel cu pernă-de-aer de la sfârşitul secolului, care nu avusese o soartă prea grozavă şi un văr mai îndepărtat al noilor biciclete aerodinamice. Existau modele mecanice şi acţionate de energie, un scaun de sport ultra-uşor şi un altul masiv, cuprinzând un sistem de întreţinere a vieţii. Erau de toate culorile; ba unul era chiar luminos.

— Deci mentasasinii cred c-am murit? Django puse ecranul înapoi pe masă.

— Posibil. Gazda noastră se încruntă: Depinde când au început să vă urmărească sateliţii şi ce au văzut. Trebuie să aşteptăm până sparg poarta turcii. Până atunci, ziceţi c-aţi scăpat curaţi şi bun sosit în temniţa Chillon.

Se îndepărtă de masă; scaunul din piele scârţâi uşor când rotilele alunecară peste podeaua neregulată spre Django.

— François Bonivard. Ridică cu dificultate palma cea bună.

— Eu sunt Django. Prinse mâna lui Bonivard şi o scutură: Acum, că ne cunoaştem, Frank, expediază-i pe telecomii ăştia până nu-i înţep.

Bonivard se crispă la chip când Django îi eliberă palma.

— Id, Ego, faceţi tururile de pază, vorbi el. Cuburile ţopăiră ascultătoare din sală.

François Bonivard, patriot elveţian din secolul şaisprezece, era eroul „***Prizonierului din Chillon***” al lui Byron. Fără tragere de inimă, am păşit înainte pentru a-mi întâlni gazda.

— Ah, da. Django se aşeză uşor într-unul din scaunele pentru invalizi: Poate am uitat să pomenesc de Ochi. Oricum, ia zi, cum le descurci cu drogurile p-aici? Am halit deja un pumn pe ziua de azi; ar fi bun nişte Soar, să mai mă-nmoaie.

— Mă numesc Wynne Cage, am rostit. Bonivard păru uşurat că nu i-am întins mâna. Sunt liberă pro...

— Nu-s necesare prezentările. Tatăl celebru, şi tot restul. Bonivard încuviinţă obosit: Îţi cunosc reportajele.

Era greu să-l priveşti pe bărbatul care-şi spunea François Bonivard şi, până atunci, evitasem s-o fac. Ambele picioare îi fuseseră amputate din şold şi trunchiul îi era introdus într-un fel

de flanşă bionică. Am văzut afişaje notate *funcţie renală, sânge, vezică* şi *intestine*. Toată partea stângă a trupului său părea încreţită, de parcă un gigant rău îl strânsese între degetul cel mare şi arătător. Braţul stâng îi atârna inutil, mâna chircită într-o gheară nemişcată. Chipul era relativ neatins, deşi durerea îşi lăsase urmele, în special în jurul ochilor. Şi limpezimea cu care priveau ochii aceia largi, căprui, era trăsătura lui cea mai îngrozitoare. Îi puteam simţi privirea pătrunzând fără efort prin masca politeţii, străpungând falsa simpatie şi găsindu-mi dezgustul. Uitându-mă în ochii săi, m-am gândit că Bonivard trebuia să ştie cum însăşi vederea trupului său mutilat mă îngrozea.

Trebuia să spun ceva pentru a scăpa de privirea aceea.

— Eşti rudă cu *acel* Bonivard?

Îmi zâmbi.

— Eu sunt actualul prizonier. Apoi se întoarse: Exista un pilot.

— La timpul trecut. Django ciuguli o ridiche din platou: Care-i treaba cu drogul

meu?

— Mai întâi afacerile. Bonivard reveni la masă. Îl ai?

Django scotoci în buzunar şi scoase un fişic de cipuri de memorie, ţinute laolaltă cu o bandă lată de cauciuc albastru.

— Indiferent, ce-i WISEGUY, e o şmecherie babană. Îţi dai seama că astea sunt zece cipuri Gb. Le aşeză pe masă în faţa lui.

Bonivard se îndreptă spre capul mesei şi aşeză două cipuri lângă el.

— Paşapoarte. Swiss Volksbank, Zürich. După cum se zice, plata. Sunt ale voastre. Le împinse către Django: Ai făcut numai o copie?

Chestia era trăznet. Îmi venea să-l omor pe Bonivard pentru că-mi stricase aparatul.

Django privi paşapoartele, dar nu se atinse de ele.

— Nu m-ajută cu nimic dacă mă prind mentasasinii.

— Nu. Bonivard se lăsă înapoi pe spătar. Dar deocamdată sunteţi în siguranţă. Privi plafonul şi râse: N-o să caute într-o temniţă.

Django plesni din cauciucul de pe fişicul lui de cipuri.

— Poate c-ar trebui să-mi povesteşti despre WISEGUY. Mi-

am riscat coaiele să-ţi fac rost de el.

— O arhitectură, înălţă din umeri Bonivard. Pentru o nouă IA.

Django mă privi. Expresia de pe faţa lui spunea totul. Era deja convins că Bonivard era ţicnit: asta era dovada.,

— Mai zi o dată, rosli el încet.

— In-te-li-gen-ţă ar-ti-fi-ci-a-lă. Mi se părea că Bonivard de fapt chiar se amuza de Django: Cu hardul corespunzător şi database, poate cânta, dansa, împrieteni şi influenţa oameni.

Cam exagera cu Django.

— Credeam că adevărata IA e un mit, am intervenit, încercând să destram tensiunea. Nu s-a decis că inteligenta este o grămadă de scheme ad-hoc lipite laolaltă nu-se-ştie-cum? Se presupunea că nu exista nici o cale de a controla — prea mare şi dezordonată.

— Cum vrei, făcu Bonivard. De fapt, WISEGUY e programul prin care IBM-ul reglează repartiţiile de hârtie igienică. Eu lucrez în domeniu. Vreau să le fur meseria.

Ştiam că râsul meu suna a schelălăit, dar nu-mi păsa; încercam să-i opresc de-a se mierli reciproc. În acelaşi timp, apreciam distanţa până la uşă. Spre uriaşa mea uşurare, Django chicoti şi el. Şi strecură cipurile WISEGUY înapoi în buzunar.

— Sunt aşa obosit, vorbi el, poate c-ar trebui să mai aşteptăm. Se ridică şi se întinse: Chiar dacă facem schimbul în noaptea asta, ne trebuie vreo două ore pentru verificări, nu? O s-o facem odihniţi, mâine dimineaţă.

Luă unul dintre paşapoarte şi-l răsuci de câteva ori între degetele lungi ale mâinii stângi. Brusc, dispăru. Întinse mâna dreaptă către platoul cu legume, scoase paşaportul dintre doi morcovi şi-l azvârli lui Bonivard. Lunecă pe masă, gata să cadă peste margine.

— N-ar trebui să laşi la-ndemâna oricui chestii de-astea valoroase. Nu ştii cine le poate fura.

Scamatoria lui Django avu un efect neaşteptat. Gheara lui Bonivard începu să tremure; îmi dădeam seama că amânarea îl deranja.

— Pot trece luni, sau ani, sau zile -nici nu le număr, nici le ştiu... Murmură cuvintele precum o incantaţie personală; când deschise ochii, păru că-şi regăsise calmul: Nu speram ochii să-i ridic, şi spaima lor să o înving. Mă privi: Şi tu ai nevoie de

medicamente?

— Nu, mulţumesc. Când lucrez, prefer să fiu curată.

— Admirabil, încuviinţă el, pe când cuburile reapărură în sală. Mă retrag pentru culcare. Id şi Ego vă vor conduce la camerele voastre; o să căpătaţi orice aveţi nevoie. Dispăru printr-o uşă din peretele nordic, fără alt cuvânt,- lăsându-ne pe Django şi pe mine să ne privim.

— Ce ţi-am zis? făcu Django.

Nu-mi venea în minte nici un răspuns.

Sala răsună de păcăniturile cuburilor ce ţopăiau.

— Are vârfuri de tensiune în CPU.

Django îşi ciocni tâmpla cu vârful degetului.

Eram groaznic de plictisită de el.

— Mă duc să mă culc.

— Pot să vin şi eu?

— Ia-o-n mână.

Trebuia să scap de el, să mă ascund. Dar era prea târziu; o puteam simţi înapoia ochilor, precum primele zvâcnituri ale unei migrene. Până am ajuns în săliţa ce ducea la scări, am ştiut că mania se destrămase şi se apropia depresia. Poate din cauză că Bonivard îl menţionase pe faimosul tată. Un bărbat slab şi egoist, care mă crease în imaginea lui, mă crescuse într-o seară emoţională, mă folosise şi-i spusese dragoste. Sau poate era din cauză că acum trebuia să-l las pe Yellowbaby, la timpul trecut. Care, probabil, nu era cine ştie ce pierdere, pur şi simplu, cel mai recent dintr-un şir de amanţi cu mâini inteligente şi texte convingătoare şi mincinoase. Bărbaţi pe care nu trebuia să-i iau în serios. Mă izbisem puternic de singura lecţie pe care-o învăţasem: bunul şi bătrânul homo sap nu-i decât un bulgăre de jeg complicat. Eu însumi eram o jegoasă făcând o treabă jegoasă şi încercând să fug îndeajuns de rapid ca să nu-mi simt propriul miros. Atât că acum n-aveam unde merge. Acum îmi părea rău că nu-i cerusem nişte drog lăbarului ăla de Bonivard.

Toca-toc.

— Pe-aici, vă rog. Unul dintre cuburi ţâşni pe lângă mine.

L-am urmat.

— Tu cine eşti?

— El îmi spune Ego. Se opri pentru o clipă. Adevăratul meu nume este Datacorp R5000, numărul de serie 290057202. Camera dumneavoastră. Ţopăi printr-o uşă deschisă: Aceasta

este Camera Bernei. Remarcaţi modelele decorative de panglici, flori şi păsări, datând...

— Ieşi, i-am spus şi-am închis uşa înapoia lui.

De îndată ce m-am aşezat pe patul colbuit, mi-am dat seama că nu puteam rezista să-mi petrec noaptea singură. Gândindu-mă. Trebuia să evadez cumva - exista o singură modalitate. Am decis că-mi ajunsese. Aveam să trimit reportajul, chiar neterminat. Ideea mă încântă nespus. N-avea să-mi mai pese ce se întâmpla cu Django şi Bonivard, n-avea să-mi mai fac griji despre WISEGUY. Tot ce trebuia să fac era să emit un mesaj spre Infoline. Eram sigură că discurile mele cu spargerea şi prăbuşirea planorului urmau să reprezinte o emisiune bună pentru Jerry Macmillan. El avea să trimită gorilele să mă scoată şi apoi, poate că aveam să petrec câteva luni la sanctuarul lui Infoline din Stâncoşi, privind norii. Oricum, terminam treaba. Mi-am golit caseta de discuri, am scos fundul fals şi am început să montez antena pliantă. Am reglat-o pe satelit, apoi am scris mesajul. „HOTEL BRISTOL VEYTAUX 6/18 0200GMT PIX IBM PLANOR.” Văzusem hotelul pe drum. Am încărcat mesajul în emiţător. Urmă o pauză pentru comprimare şi codificare, după aceea contactă satelitul Infoline cu un semnal de o milisecundă ce nu putea fi urmărit.

Apoi îmi semnală un bip. Mesaj de răspuns. Am îngheţat. Pur şi simplu, Infoline nu-mi putea răspunde atât de rapid, n-aveau cum să-mi răspundă. Deci, mesajul fusese înregistrat din timp, iar asta însemna bucluc.

Chipul lui Jerry Macmillan acoperi ecranul de patru centimetri al receptorului. Părea tot atât de speriat pe cât mă simţeam eu.

— Probleme nasoale, Wynne, rosti el. Nu ştiu ce-au ciordit băieţii tăi, da’ e prea fierbinte pentru noi. Nu-i vorba numai de IBM - şi securiştii au înebunit. Încă n-au făcut legătura dintre tine şi noi. Se poate să n-o facă niciodată. Da’ dac-o fac, Juridicul zice că trebuie să cooperăm. Securitate naţională. Eşti pe cont propriu.

I-am pus degetul mare pe faţă. Dacă aş fi putut, i-aş fi vârît ochii în creier.

— Tot ce putem face pentru tine e să întârziem mesajul pe care-l vei trimite şi coordonatele antenei tale reglate pe satelit. Poate că intru-n rahat, da-ţi datorez ceva. Ştiu: eşti-n

rahat, gagico. Baftă.

Mi-am luat degetul de pe ecran. Era gol. Mi-am înăbuşit un urlet şi am azvârlit aparatul de zidul din piatră al Chillonului, spărgându-l.

* * *

Să dorm? Ar fi fost mai uşor să-mi tai beregata decât să dorm în noaptea aia. M-am şi gândit la asta - să mă sinucid. M-am gândit la aproape orice, cel puţin o dată. Toate calculele mele sfârşeau cu totalul Zero. M-aş fi putut preda, însă era cam acelaşi lucru cu sinuciderea. Cam asta era treaba pe cont propriu, fără Infoline să mă susţină n-aveam şanse să rezist mai mult de o săptămână. Aş fi putut discuta problema cu Django, dar probabil că la două secunde după ce-i spuneam că lăsasem un satelit să ne localizeze, avea să-mi pună pancreasul pe grătar cu laserul lui. Iar dacă nu-i spuneam, puteam distruge orice alte şanse aveam de-a scăpa. Poate Bonivard avea să fie mai milos -deşi, iarăşi, de ce ar fi fost? Da, să mă culc. Poate chiar să visez. Cel puţin eram prea ocupată să cad în auto-compătimire.

Când soarele începu să mi se strecoare pe fereastră, mă simţeam moale ca o piersică şi aproape tot atât de deşteaptă. Aveam, totuşi, un plan - unul care necesita în mod egal atât noroc, cât şi pură inconştienţă. Urma să mă-ncred în muhaiaua aia de Macmillan c-avea să-şi ţină gura şi să şteargă toate urmele mele din dosarele Infoline. În următoarele zile, urma să mă prefac că joc tot după regulile jurnalismului prin participare. Să încerc să mă lipesc cât mai bine de Bonivard. Speram că, atunci când avea să vină momentul ca Djjango să plece, urma să ştiu ce aveam de făcut. Pentru că în dimineaţa aia nenorocită eram sigură numai de două lucruri: că aveam o foame de lup şi mai multe necazuri decât ştiam cum să mă descurc.

M-am împleticit pe coridor spre sala de mese, sperând să-l găsesc pe Bonivard, sau unul din cuburi, sau cel puţin platoul cu verzituri. Trecând pe lângă o uşă închisă, am auzit o înregistrare pârâită a unor saxofoane măcănind. Jazz. Django. Nu m-am oprit.

Bonivard stătea singur la masa cea mare. Am încercat să-l citesc, să văd dacă echipamentul lui de securitate îmi captase emisia spre Infoline, dar parcă purta o mască. Cineva

completase platoul din mijlocul mesei.

— 'Neaţa.

Am muşcat din morcovul crud care era nemaipomenit de bun. O dulceaţă fragedă, aroma distinctă şi plăcută a pământului. Poate că mâncasem prea multe serni-preparate.

— Hei, nu-i rău deloc.

— De la mine, încuviinţă Bonivard. Le cultiv pe toate.

— Chiar aşa? Nu părea îndeajuns de puternic să tragă un morcov din platou, cu atât mai puţin dintr-o grădină. Unde?

— În beznă locuinţa mi-am găsit. Ochii îi sclipiră când am apucat un pumn de roşii pitice. Vrei să vezi?

— Sigur că da. Deşi tomatele erau chiar mai gustoase decât morcovul, nu eram vegetariană. Dar n-ai şi ceva răsaduri de cârnaţi? Am râs; el nu. M-aş mulţumi şi cu-n ou.

L-am văzut tastând pe claviatura din braţul scaunului. Cred că am bănuit că-şi cheamă cuburile. Sau altceva. La orice m-aş fi aşteptat, nu însă şi la ceea ce a apărut.

Păianjenul se deplasa pe patru picioare mecanice, şuierătoare; era înalt de un metru şi jumătate. Braţele lui ţiuiau şi ele atunci când servomotoarele ce-i acţionau articulaţiile se cuplau în sarcină; suna cam ca un furnicar cântând la cimpoi. Tropăi în odaie cu un mers zgâlţâit, deşi abdomenul de forma unui castron rămânea perfect orizontal. Fiecare picior avea cinci grade de libertate; se terminau prin tălpi circulare. Unul din braţe era, în mod vădit, destinat muncilor brute, deoarece se termina printr-o gheară apucătoare; celălalt braţ, mai mic, avea o mână, minunat articulată, cu patru degete, care era o capodoperă a microingineriei. Pe circumferinţa părţii inferioare a pântecului se înşirau mai mulţi senzori. Se opri în faţa scaunului lui Bonivard; acesta se apropie la maxim. Braţul puternic se extinse către el. Picioarele posterioare se întinseră pentru menţinerea echilibrului. Bonivard privea păianjenul cu mulţumirea destinsă a unui bărbat întâmpinându-şi iubita; atunci mi-am dat seama că o mare parte a suferinţei ce o remarcasem la el era legată de scaunul cu rotile. Gheara se cuplă în fantele din flanşa bionică a lui Bonivard, apoi, cu servo-urile vuind, păianjenul îl ridică din scaun şi introduse trunchiul mutilat în castornul care îi era trup. Probabil pe acolo exista şi un ecran extraplat, invizibil pentru mine; îi puteam zări culorile jucându-i pe chip. Îşi introduse braţul cel bun într-o mânecă

analoagă şi degetele flexară. Îmi zâmbi.

— Uneori, mi se adresă, oamenii înţeleg greşit.

Ştiam că rămăsesem locului ca o mongoloidă cu gura căscată, dar eram prea uluită ca măcar să strâng din maxilare. Păianjenul porni către scări.

— Grădinile, zise Bonivard.

— Ce?

— Pe-aici.

Păianjenul se ridică la înălţimea maximă pentru a putea trece prin uşă. Am înghiţit în sec şi l-am urmat. Privindu-l cum cobora treptele abrupte din piatră, n-am putut să nu-mi imaginez scenele spectaculoase pe care le-aş fi putut filma dacă Bonivard nu mi-ar fi distrus microcamera. Erau chestii de mâna-ntâia şi eram singurul reporter pe o rază de zece kilometri. Pe când am ieşit din clădire şi-am trecut prin curtea interioară cu fântână, l-am ajuns din urmă şi am început să merg alături de el.

— Sunt doar reporter, nu? Dacă mor de curiozitate, e vina ta.

Râse.

— Făcut la comandă, bineînţeles. Costă... dar asta nu trebuie să ştii. Mult. Scaunele cu rotile sunt inutile pe scări, totuşi le ţin pentru oaspeţi şi pentru când ies pe afară. Sunt şi-aşa destul de monstruos. Oricum, păianjenul trebuie să rămână aici. Chiar dacă ar putea pleca, imaginează-ţi cum aş arăta plimbându-mă prin oraş cu chestia asta. Într-o oră aş fi subiectul principal pe telecom şi nu pot permite aşa ceva. Pricepi?

Privi în jos spre mine şi am încuviinţat. Întotdeauna încuviinţez când oamenii îmi spun lucruri pe care nu le prea înţeleg. Deşi eram destul de sigură că undeva, pe acolo, exista o ameninţare.

— Cum îl dirijezi?

— Îi spun unde vreau să merg şi mă duce. IA rudimentară: cam tot atât de inteligentă cât o furnică dereglată mental. Cunoaşte fiecare centimetru din Chillon şi nimic mai mult. Coborîm pe-aici.

Am coborît un palier de trepte din piatră în măruntaiele Chillonului şi am trecut printr-o magazie plină cu pompe, bancuri hidroponice demontate şi saci cu nutritive solubile în apă. După ea, într-o sală de mărimea Sălii de Ospeţe; era sera

lui Bonivard.

— Pe vremuri, aici era arsenalul, zise el. Din săbii, pluguri, ştii cum vine chestia. Fasole în loc de gloanţe.

Înşiruite la jumătatea sălii, patru coloane magnifice din piatră susţineau o serie de bolţi ce se intersectau. Spre vest, către lac, patru ferestruici erau dispuse sus în perete. Raze de soare, cu reflexe albăstrui de la undele lacului, cădeau pe răsadurile de sub ferestre. Lumina palidă era asigurată de fluorescente ce atârnau din plafon de lanţuri reglabile.

— Rotaţia culturilor, vorbi Bonivard, pe când îl urmam printre cuvele cu plante. Tomate, fasole verde, ridichi, soia, adzuki, morcovi, pak choi. După aceea dovlecei, vinete, ardei graşi, mazăre, ceapă, broccoli, favas şi mung pentru răsaduri. Sistem de irigaţie subterană prin nisip. Automat. Ia o căpşună alpină.

Degetele păianjenului culeseră o căpşună cât unghia degetului mare dintr-un tufiş bogat. Era, probabil, fructul cel mai dulce pe care îl mâncasem vreodată, deşi puţin acrişor, atât cât să nu te îngreţoşeze.

— Întotdeauna căpşuni. Întotdeauna. Mai ia una.

Căutând printre crenguţe, am speriat o molie albă, grasă. Zbură spre mine, ricoşă din obrazul meu şi se îndreptă spre una din ferestrele deschise. Cu o iuţeală care ar fi uluit o cobră, gheara păianjenului ţiui şi o prinse din zbor. Molia flutura din aripi, în vreme ce braţul se îndoi către Bonivard. Acesta o luă de la păianjen şi o azvârli în gură.

— Proteină, rosti el.

Chicotitul lui dement era însă prea teatral: făcea parte dintr-o reprezentaţie bizară, m-am gândit. Am sperat.

— Hai să-mi vezi florile, spuse.

De-a lungul laturii estice dinspre uscat a arsenalului, din zid ieşeau plăci de rocă vie. Risipite printre ele, se afla o colecţie din cele mai stranii plante pe care le văzusem vreodată. Nici măcar o singură frunză nu crescuse firesc; erau răsucite în mod diferit, sau îngălbenite, sau pătate. Bonivard îmi arătă o margaretă neagră ce mirosea a carne de pui putrezită. O mum cu petale terminate prin ceva asemănător unor mâini scheletice. O orhidee phaleonopsis căreia îi spunea „îngeri sângerând pe băţ”.

— Un experiment, zise el. Sunt udate cu apă netratată,

direct din lac. Unele mutaţii au ajuns la a zecea generaţie. Eşti prima care le vede.

M-am gândit puţin.

— De ce mi le arăţi?

Când păianjenul se oprea complet, ţiuitul servo-urilor devenea din cocofonie o armonie liniştită. Câteva secunde, Bonivard rămase aşa.

— Nu te interesează?

Deşi privi iute în altă parte, îi mai simţeam singurătatea în încruntătura dezamăgită. Ceva din mine nu putea să nu-i răspundă; un fior care mă surprindea şi dezgusta. Totuşi, am încuviinţat.

— Ba da.

Se lumină la chip.

— Atunci avem vreme şi pentru temniţă, înainte de-a ne întoarce.

Am trecut prin camera de tortură şi Bonivard arătă urme de arsură la baza coloanei ce-i susţinea plafonul.

— I-au legat aici, zise el. Fiare încinse pe tălpile goale. Uite, au zgâriat tencuiala. Cu unghiile. Zâmbi, văzându-mi expresia îngrozită: Mentasasinii Renaşterii.

Temniţa era următoarea, o sală uriaşă, chiar mai mare decât arsenalul. Era pustie.

— În ocnele din Chillon, vechi şi-adânci, rosti Bonivard, sunt şapte stâlpi înalţi ca nişte stânci. Coloane tari şi sure, ca o rază, întemniţată, care mai veghează. O rază ce-a căzut de-a rostogol, printr-o spărtură-a zidului în gol.

— Poezia lui Byron, nu? începusem să mă satur de toate chestiile astea piezişe. Vrei să-mi zici de ce-o reciţi mereu? Să fiu sinceră, e a dracu’ de plictisitoare.

Păru rănit.

— Nu, spuse. Nu cred că vreau să-ţi zic.

Călărind în păianjen, părea că se schimbase. Sau poate că mi se modificase doar perspectiva. Era uşor să compătimeşti pe cineva într-un scaun de invalid, cineva mai slab, fizic, dccât tine. Era greu să-l compătimeşti pe Bonivard când te privea din înălţimea păianjenului. Chiar atunci când lăsa să i se întrevadă vulnerabilitatea emoţională, părea, cumva, mai puternic, tocmai din acest motiv.

Urmă un moment de tăcere tensionată. Păianjenul făcu

câţiva paşi ezitanţi prin temniţă, de parcă Bonivard l-ar fi lăsat în derivă. Apoi bărbatul se răsuci din brâu.

— S-ar putea să aibă o legătură cu faptul că sunt nebun.

Am râs.

— Nu eşti nebun. Dumnezeu ştie, poate că, odată, ai avut destule motive s-o iei razna, dar eşti puternic şi-ai supravieţuit.

Nu mă mai puteam opri.

— Nu, Monsieur François de Bonivard, sau cine dracu' eşti, fac pariu că te prefaci. Îţi convine să pari ţicnit, aşa că trăieşti într-un castel ruinat, vorbeşti aiurea şi mănânci gândaci. Dar eşti la fel de sănătos ca şi mine. Poate chiar mai sănătos.

Nu ştiu care dintre noi a rămas mai surprins de izbucnirea mea. Cred că mesajul lui Macmillan mă făcuse îndrăzneaţă; dacă eram sortită pieirii, cel puţin nu mai trebuia să înghit rahat. Bonivard a manevrat păianjenul îndărăt şi l-a ghemuit încetişor, astfel încât ochii noştri erau la acelaşi nivel.

— Cunoşti definiţia inteligenţei artificiale? m-a întrebat.

Am scuturat din cap.

— Simularea comportării inteligente, astfel încât nu se poate deosebi de cea reală. Acum spune-mi, dacă eu pot simula nebunia atât de bine încât lumea mă consideră nebun, atât de bine încât nici eu însumi nu mai sunt prea sigur, cine poate afirma că nu sunt nebun?

— Eu, am rostit. Apoi m-am aplecat înainte şi l-am sărutat.

Nu ştiu de ce am făcut-o; eram gata să sar de pe fix. Toate regulile jocului se modificaseră şi n-avusesem timp să le descopăr pe cele noi. Mă gândisem, bărbatul ăsta are nevoie să fie sărutat; n-a mai fost sărutat de multă vreme. Şi, deodată, am făcut-o. Poate doar îl tachinam; în viaţa mea nu mai sărutasem pe cineva atât de repulsiv. A fost un gest ridicol,

pripit, care i-a ajuns pe partea laterală a nasului. Dacă ar fi încercat să-mi răspundă, probabil că i-aş fi băgat degetele-n ochi şi-aş fi roit-o cu cea mai mare viteză. Dar el n-a încercat să-mi răspundă. A rămas perfect nemişcat, uşor aplecat înspre mine, precum un vlăstar către lumină. Apoi s-a hotărît să surâdă şi am surâs şi eu, şi a trecut.

— Am necazuri. Apreciasem că venise momentul să mă spovedesc. Bătrânele instincte spuneau să mă încred în el.

Brusc, deveni indiferent.

— Toţi avem necazuri.

N-am putut, să nu-i remarc braţul distrus tresărind. Îşi dădu seama; mă urmărea permanent.

— O să mor. Un an, poate doi.

Eram ameţită. Vreme de câteva secunde ne atinsesem reciproc şi acum, fără nici un avertisment, între noi se căsca un abis. Inexpresivitatea chipului său avea ceva monstruos, luminat de pâlpâirile listingurilor de pe ecranul din păianjen. Nu-l credeam şi i-am spus-o.

— Citeşte mişcările ochilor, încuviinţă el spre ecran. Parcă nici nu mă auzise. Dacă privesc la o mişcare macro şi clipesc, păianjenul o execută. Fără mâini.

Râsul lui era amar şi servo-urile începură să cânte. Păianjenul reveni la înălţimea lui normală de umblat, de un metru şi jumătate, şi porni către a treia coloană. Pe al treilea ei tambur era săpat „***Byron***”.

— Un fals, zise Bonivard. Deşi în alte părţi există vandalisme comise cu adevărat de Shelly, Dickens, Harriet Beecher Stowe. Byron n-a rămas îndeajuns ca să priceapă exact povestea. Bonivard a fost un aventurier. Nu victima persecuţiilor religioase. Niciodată încătuşat, doar deţinut. Bine hrănit, având dreptul să scrie şi să citească.

— Ca tine.

Ridică din umeri.

— E mult de-atunci, am continuat. De-abia îmi amintesc poemul. Ai vreo copie? Sau poate că mi-l poţi recita?

— Nu te juca cu mine. Avea glasul încordat.

— N-o fac. Într-adevăr, nu-mi dădeam seama cum se deteriorase atât de rapid situaţia. Iartă-mă.

— Django este agitat.

Păianjenul părăsi temniţa.

* * *

Nu s-a întâmplat nimic.

Nici un atac al mercenarilor corporaţiei, nici o evadare nocturnă disperată, nici o prăbuşire, explozie, luptă sau ultimatum. Soarele a răsărit şi a apus: valurile au clipocit de zidurile Chillonului, aşa cum făceau de veacuri. La început a fost o tortură să mă adaptez ritmurilor vieţii lumeşti, zilele lente şi nopţile lungi. După aceea s-a înrăutăţit. Faptul că dormeam

singură în acelaşi pat blestemat şi serveam mesele regulat la aceeaşi masă blestemată mă călca pe nervi. Nu puteam lucra. Nu puteam decât să mănânc, să moţăi, să-mi fac griji şi să hoinăresc prin castel într-o stare de plictiseală nervoasă. Uneori îl întâlneam pe Django; altă dată pe Bonivard. Dar niciodată pe amândoi simultan. Poate că ei se întâlneau când dormeam; poate că nu mai vorbeau între ei. Django fusese foarte hotărît afirmând că negocierile lor ajunseseră, într-un impas, totuşi, nu părea alarmat. În vreme ce eu n-aveam nici urmă de îndoială că ar fi fost în stare să ne lichideze pe amândoi pentru a încasa plata, simţeam că banii în sine nu erau importanţi pentru el. Se gândea la ei aşa cum un atlet se gândeşte la medalie: simbolul unei performanţe deosebite. Părerea mea era că Django era, psihologic, incapabil de-a fi bogat. Dacă avea să trăiască pentru a-şi încasa banii, avea să-i toace fericit până ce trebuia să evolueze din nou. Altă performanţă.

Deci de aceea părea că simte o plăcere perversă în a-l amâna pe Bonivard. Şi de ce nu? Bonivard îl aproviziona cu toate drogurile de care avea nevoie. Telecon-tactul lui Bonivard putea accesa în biblioteca muzicală din Montreux, de mullă vreme o Mecca a jazzului. Django stătea ore întregi în camera lui, ascultând cu volumul dat la nivelul unei rampe de lansare. Uneori până şi zidurile castelului păreau că răsună precum plăcile unui vibrator gigantic. Django avea cam tot ce-şi dorea. Cu excepţia sexului.

— Frumoasă visătoare, trezeşte-te. În decursul dimineţii băuse cine ştie ce otravă şi acum glasul lui era la fel de melodios ca sirena pompierilor. Ascultă-mi cântecul cel dulce.

Ne aflam în cămăruţa pe care cuburile o denumeau visterie. Dăduse de mult timp faliment; goală, cu excepţia sfărâmăturilor căzute din consolele fisurate şi izul rece al pietrei umede. Nu eram singuri; păianjenul lui Bonivard ne urmărise toată dimineaţa.

— Ia-o-n mână, Django, am spus.

Îşi goli paharul.

— E doar un cântec de dragoste, Ochi. Toţi avem nevoie de dragoste. Se răsuci către păianjen: Să-l întrebăm pe schilod; probabil că trage cu-ochiu. Ce zici, omu-păianjen? Le ştiu la cântat?

Păianjenul încremeni.

— Hei, François! Te uiţi, amice?

Azvârli paharul din plastic spre păianjen, dar nu-l nimeri. Într-adevăr Django era sonat. În ochii lui exista o sclipire chimică, îndeajuns de luminoasă pentru a citi la lumina ei.

— Îţi place să tragi cu ochiu’? Doctorii ţi-au lăsat o sulică să te joci când te uiţi la alţii?

M-am întors dezgustată.

— Dacă pui mâna pe mine, Django, îţi fac coaiele chisăliţă şi ţi le vâr pe gât.

Rânji.

— Ţine-o aşa, Ochi. Îmi plac gagicile dure.

Păianjenul culese paharul şi-l puse în interiorul corpului său, alături de alte obiecte ale lui Django. M-am năpustit afară în corpul de gardă al Chillonului şi-am început să urc treptele tocite. Îi puteam auzi pe Django şi păianjen urmându-mă. Bonivard îi prevenise pe Django că păianjenul avea să-l urmeze dacă continua să împrăştie obiectele din castel. Algoritmii lui vizuali aveau dificultăţi în a recunoaşte lucruri care nu se găseau la locul lor. În harta Chillonului, memorată de el, fiecare obiect avea o poziţie precisă; orice lucru aflat nejustificabil în altă parte avea tendinţa de-a deveni invizibil. Când Django începuse un joc răutăcios de-a întinde capcane-obstacole pentru păianjen, acesta răspunsese culegându-le din urma lui aidoma unei bunici tipicare, obsedată de ordine.

După spusele lui Ego, primul care-mi arătase cum să pătrund în foişorul colbuit, vârful acestuia se înălţa la douăzeci şi şapte de metri deasupra curţii. De la înălţimea aceea, Chillonul aducea cu o uriaşă corabie din piatră, ancorată. Spre vest şi nord, întinderea albastră a lacului Geneva era împestriţată de ocazionalele bancuri de alge luminescente roş-portocalii. Spre sud şi est se înălţau Alpii Bernezi. Mă duceam pentru a evada în vârful foişorului, deşi deseori rămâneam privind autostrada înaltă, paralelă cu ţărmul, căutând semnele unor mişcări de trupe.

— Prea multă muncă, gâfâi Django, pentru o privelişte nasoală. Se împletici până lângă mine, la una din ferestrele nordice. Deşi este un loc intim, încercă să mă facă să-l privesc: Care-i treaba, Ochi?

Păianjenul sosi. L-am ignorat pe Django.

Am privit în jos, la prova năruită a navei din piatră. Cu ani

în urmă, o explozie smulsese o bucată din zidul de apărare nord-estic şi dărâmase unul dintre turnurile de apărare din secolul al treisprezecelea, lăsând doar un ciot carbonizat. Lângă el se aflau ruinele dezgolite ale capelei, care era în legătură cu apartamentul personal al lui Bonivard. Aceea era singura parte a Chillonului unde ni se interzicea accesul. Habar n-aveam dacă ascundea ceva acolo, sau dacă fereala făcea parte din tragica poză Byroniană pe care continua s-o afişeze. Poate că, pur şi simplu, avea nevoie de un loc unde să fie singur.

— Trebuie să fi cântat în Montreux, spuse Django.

Am privit dincolo de golf, spre orăşelul trist.

— Cine?

— Django Reinhardt. Marele jazzman ţigan. Omul meu. Suspină: Uneori, când îl ascult, mi se pare că-mi vorbeşte prin ghitară!?

— Şi ce-ţi zice? Să cumperi acţiuni IBM?

Păru că nu mă aude, parcă transpus în vis. Sau poate că suferea de lipsă de oxigen după ascensiune.

— Oh, nu ştiu. Felul cum o zice, pe lângă ritm. Parcă spune: nu te gândi, fă-o. Improvizează, ştii? Mai bine s-o beleşti decât să fii previzibil.

— Sunt impresionată. Nu ştiam că eşti filozof, Django.

— Poate că nu ştii multe. Din greşeală împinse o piatră dizlocată din pervazul ferestrei şi păru surprins când aceasta căzu în curtea de dedesubt. Faci cioace, pretinzând că eşti mai bună ca mine, da' nu uita, tu te ţii după mine. Dacă eu-s şobolanul de-aici, tu eşti un purice pe curu' meu, fetiţă. Un parazit nenorocit.

Pălise şi se prinse de zid ca să rămână în picioare.

— Poale că-l meriţi pe schilod. Uită-te la mine! Sunt viu - voi doi trageţi cu ochii la mine şi vă doriţi...

Apoi l-am prins, când leşină.

* * *

— Zidurile sunt peste tot, zise Bonivard. Limite.

M-am trezii culegând absentă fasole de pe un arac, deşi n-o doream.

— Nu eşti nici îndeajuns de deştept, nici îndeajuns de bogat. Oboseşti. Mori.

I-am întins păstaia.

— Unora le place să pretindă c-au evadat. Că sunt liberi. Muşcă din păstaie: Dar nu există scăpare. Trebuie să găseşti o modalitate de-a trăi între ziduri. Arătă spre culturile din bazine; n-am fost sigură dacă le lucrase cu braţul lui sau al păianjenului. Şi dup-aia ei nu mai contează. Mai muşcă o dată şi adăugă: Cel puţin, asta-i teoria.

— Poate că nu contează pentru tine. Însă zidurile astea, aparte, încep să mă strângă. Eu trebuie să ies, Bonivard. Nu mai pot aştepta ca tu şi Django să încheiaţi târgul. Locu-ăsta mă înebuneşte. Nu poţi vedea?

— Poate doar crezi că înebuneşti. Zâmbi. Şi cu am fost ca tine. De fapt, ca el. Arătă spre tavan. În direcţia lui Django. M-au văzut în grădina lor electronică şi m-au cules din ea, aşa cum eu aş culege un gândac. M-au strivit şi m-au azvârlit.

— Dar n-ai murit.

— Nu. Clătină din cap. Nu încă.

— Cine zice c-o să mori?

— Eu. Mai multe nu trebuie să ştii. Cred că-i părea rău că-mi spusese. Pleacă oricând vrei. Nu te opreşte nimeni.

— Ştii că nu pot. Am nevoie de ajutor. Dacă mă prind, următorul eşti tu. De data asta o să te strivească până mori.

— Deja sunt pe jumătate mort. Îşi privi partea stângă. Câteodată îmi pare rău că n-au terminat treaba. N-au făcut ce trebuia. Ştii *Candide* al lui Voltaire? *„Il faut cultiver notre jardin.”* Trebuie să ne cultivăm grădina.

— Vorbeşte clar, fir-ar a dracu’!

— Grădina lui Voltaire era în Geneva. Pe strada cu nivel zero.

* * *

Toca-toca-toc.

Aveam migrene de câteva zile, dar aceasta era cea mai acută. De fiecare dată când talpa din cauciuc al lui Ego lovea podeaua sălii de ospeţe, ceva îmi bubuia în interiorul ţestei. Mă simţeam de parcă îmi plesnea creierul.

— Pleacă de lângă mine.

— Am fost trimis pentru a demonstra acţiunea independentă, rosti cu glas plăcut, înţeleg că nu credeţi în inteligenţa artificială.

— Nu-mi pasă. Mi-e rău.

— V-aţi gândit să vă retrageţi în cameră?

— M-am săturat de cameră! M-am săturat de voi! De nenorocitu-ăsta de castel.

Toca-toca.

— Bonivard este mort.

— Ce?!

— François Bonivard a murit în 1570.

Am simţit un fior de excitare pe care migrena l-a transformat instantaneu în durere. Ce-mi trebuia, de fapt, era să fiu depozitată la loc uscat şi ferit de lumină pentru vreo şase săptămâni. În loc de aşa ceva, am redevenit un reporter adevărat şi am pus următoarea întrebare, deşi până şi glasul îmi părea că-mi scârţâie pe dinţi precum unghiile pe o tablă de scris.

— Atunci cine este... bărbatul... care-şi spune Bonivard?

Toc.

Am început iarăşi.

— Cine...

— Carl Pfneudl.

Am aşteptat cât am putut de mult.

— Cine dracu' e Carl Pfneudl?

— Asla-i tot ce pot spune. Cubul ţopăia cu o jumătate de metru mai sus decât de obicei.

— Dar...

— Demonstrarea de acţiune independentă prin violarea unor instrucţiuni specifice.

Mi-am dat seama că clipeam la unison cu ţopăiturile lui. Dar în zadar.

— Dacă ar fi ştiut, urmă cubul, ar fi interzis acţiunea şi aş fi fost nevoit să inventez altă demonstraţie. A fost o problemă dificilă. Ştiţi unde este Django?

— Da. Nu. Ascultă: nu-i spune lui Django, înţelegi? Îţi ordon să nu-i spui lui Django. Sau să-i pomeneşti lui Bonivard de conversaţia asta. Îmi înţelegi ordinul?

— Înţeleg, replică Ego. Cu toate acestea, pot apărea întorsături dincolo de...

În clipa aceea am cedat. Am ţâşnit din scaun şi am lovit cu umărul în faţa cu trei puncte a lui Ego. Cubul a căzut zdravăn pe podeaua sălii. Cu piciorul pistonându-i inutil, s-a învârtit pe o faţă. Apoi a început să zbiere. M-am prăbuşit în genunchi,

convinsă că sunetul îmi lichefia nucleul cochelar. Mi-am apăsat palmele pe urechi pentru a-mi opri creierii să se scurgă afară.

Id, chemat de apelurile disperate ale lui Ego, sosi primul. De cum intră în sală, Ego amuţi şi încetă să se mai zbată. Id tocmai se îndrepta spre el, când apăru Django. În urma lui intră Bonivard, în păianjen. Id ţopăia pe loc, lângă tovarăşul lui, aşteptând instrucţiuni.

— De ce două cuburi? Bonivard îl ocoli pe Django şi-mi întinse braţul - propriul lui braţ, ajutându-mă. Era pentru prima dală că-l ţineam de mână. E redundant, adăugă el.

Id sări foarte înalt şi ateriză pe talpa din cauciuc a lui Ego. Acesta se rostogoli prin aer ca un obiect de jonglerie, cu girostabilizatoarele tânguindu-se şi căzu -în picior - cu un *toc* mulţumitor.

— Pentru asta m-aţi sculat? Django ieşi dezgustat.

Bonivard tot nu-mi dăduse drumul.

— Cum s-a întâmplat?

— O eroare de apreciere, răspunse cubul.

* * *

Nu mai visasem de ani de zile. Când eram copil, visele mele mă însăpimântau întotdeauna. Îl deşteptam pe tata cu zbieretele. Tata venea la mine în cameră, un încruntat purtător de alinare. Clipea la mine, îmi punea mâna pe obraz şi-mi spunea că totu-i în regulă. Niciodată nu purta pijama. După ce începusem să merg la şcoală, uram să-l văd gol, trupul lui alb despărţind întunericul din odaie. Bănuiesc că de aceea am încetat să mai visez.

Însă l-am visat pe Bonivard. Am visat că-şi călărea păianjenul şi intra în camera mea. Era gol. Am visat că atingeam ţesutul alb, cicatrizat, ce-i acoperea cioturile şi pliul cateterizat unde avusese cândva organele genitale. Spre oroarea mea, nu eram deloc îngrozită.

* * *

Uşa lui Django era întredeschisă. Am ciocănit şi, fără să aştept un răspuns, am intrat. Până atunci nu mai fusesem la el; mirarea ca după reflux. Pe pervazul ferestrei câteva legume putrezeau într-un castron. Patul nu fusese făcut de la venirea noastră şi hainele erau împrăştiate, de parcă Django fusese

dezbrăcat de o tornadă. Stătea, numai cu chiloţii pe el, cu căştile la urechi, lucrând în faţa unei mese cu tăblie din marmură. În jurul calculatorului-brăţară, conectat la un monitor extraplat şi un deck, erau aranjate în rânduri regulate cipuri de memorie albe, de zece gigabyte. Privind codurile defilând pe ecran, răpăia cu degetele pe marmura neagră.

— D-a-a-a, *vreau* să fiu *asta* - haide, fă-o, *Satchmo,* murmura el cu o voce cântată, *când măr-şăluiesc sfin-ţii*!

Probabil simţise că nu mai era sigur; se răsuci în scaun şi se încruntă spre mine. În aceeaşi clipă, izbi fără să se uite o tastă şi ecranul deveni gol. Apoi îşi scoase căştile.

— Ce-i? am întrebat, arătând cipurile.

— Mda, îşi trecu degetele prin păr. Crede că-i o inteligenţă artificială. După aceea zâmbi, de parcă tocmai se hotărîse să aibă încredere în mine: încă nu ştiu. Interesant. E greu de spart un program proiectat pentru o structură bazică, dacă n-ai la îndemână decât nişte rahaturi de scule. Dac-aş fi putut, m-aş fi băgat pe echipamentul greu al lui Bonivard. Aşa însă doar fac cópii.

— Faci cópii? El ştie?

— Şi ce-mi pasă?

Am apucat o pereche de pantaloni albi, murdari, de pe podea, şi i-am azvârlit spre el.

— Mai rămân dacă te-mbraci.

A început să-şi tragă pantalonii.

— Bun venit în sala de tortură Bernană, circa 1652, rosti imitând prost un robot.

— Credeam că sala de tortură era în temniţă.

— Când ai două, nu ţii clientul s-aştepte. Înclină un pahar din plastic de pe masă, îl adulmecă bănuitor, apoi sorbi prudent: Un aperitiv, ceva?

Eram cât pe-aci să mă aşez pe pat. M-am oprit în ultimul moment.

— Ai auzit vreodată de unul, Carl Pfneudl?

— Nodul? Sigur: unu' din babani. Se zice că el a organizat jula de la SoftCell. A făcut la bani de putea să cumpere Wisconsin-ul. Îns-a terminat-o nasol.

Brusc, nu mai voiam să aud.

— Deci e mort.

— Ca un dinozaur. Pân-la urmă l-au prins mentasasinii. Au

făcut şi-un video mişto: el era vedeta. Au inundat reţelele operatorilor cu el şi i-au zis descurajare. Da-ţi dădeai seama că se distrau din plin.

— La dracu'. M-am aşezat pe pat şi i-am spus ce-mi zisese Ego.

Django ascultă aparent indiferent, dar îl cunoşteam de-acum destul de bine ca să citesc semnele. Bănuiala mea era că WISEGUY era mult mai mult decât „interesant". De asta Django nici n-o mai trăgea pe narcotice - trebuia să fie treaz pentru nişte operaţii riscante. Iar dacă Bonivard era Pfneudl, asta făcea şi mai credibilă ipoteza că WISEGUY era o IA adevărată.

— Mie Nodul mi se părea mort de-a binelea, clătină el neîncrezător din cap. Ce-am văzut era un cadavru pe care trebuia să-l iei cu făraşu' şi să-l îngropi într-o găleată.

— Video-sintetizatoare.

— Bineînţeles. Totuşi, era mai ieftin s-o facă pe bune - şi aveau şi motive. Auzi, poate că cubul minţea. În felul ăsta încerca să-şi arate inteligenţa. Vechiul sofism Turing: dacă poţi păcăli o altă inteligenţă timp de o oră, înseamnă că eşti inteligent. O grămadă de programe proaste de tot pot juca jocu-ăsta, Ochi. Există un singur test care-nseamnă ceva: poate IA al tău să se amestece printre cele două miliarde de cerebele de pe planetă fără să se dea de gol? Păi, lasă cubu-ăla în Manhattan şi-o să fie bucăţi până joi.

— Atunci, cine-i Bonivard?

Django căscă.

— Ce contează?

* * *

Uşa camerei mele era întredeschisă, aşa încât l-am putut auzi pe păianjen zumzăind, când trecu pe acolo.

— Bonivard!

Păianjenul pătrunse în odaie, aproape umplându-o. Am izbutit totuşi să mă strecor pe lângă el şi să apăs butonul de amprentă de pe uşă, zăvorându-o.

— Nu-ţi face griji cu Django. Bonivard părea amuzat. E ocupat, prea ocupat.

Nu voiam să ridic privirea ca să-l privesc şi nici să-i cer să se aplece. Aş fi putut sta pe pat, doar că, atunci, o părticică a mea ar fi aşteptat sosirea tatii ca să zbiere. De aceea am mers

la fereastra înaltă şi m-am cocoţat pe un balcon şubred din lemn pe care l-ar fi putut doborî şi o briză. Vântul dinspre lac era răcoros. Dedesubtul meu, stâncile păreau nişte dinţi sparţi.

— Ai grijă, zise Bonivard. Poţi deveni îngeraş.

— Eşti Carl Pfneudl?

Opri complet păianjenul.

— De unde ai auzit numele ăsta?

I-am povestit demonstraţia lui Ego.

Spusele lui Django.

— Tu eşti? am repetat.

— Dacă sunt, se schimbă treaba, nu-i aşa? Era sarcastic, dar nu eram sigură dacă-şi bătea joc de mine sau chiar de el. E mai zemoasă, cum zici tu. Bombă, înseamnă bani. Publicitate. Avansare. Dar bombele sunt luxuri costisitoare. Oftă: Fă o ofertă.

Am scuturat din cap.

— Nici vorbă. Nu mai lucrez pentru Infoline. Probabil n-o să mai lucrez niciodată. I-am povestit totul: mesajul meu, posibilitatea de-a ne fi trădat poziţia, despre Macmillan care-mi dăduse papucii. I-am explicat cum încercasem şi mai înainte să-i povestesc totul. Habar n-am câte din astea le cunoştea deja - poate pe toate. Dar asta nu m-a oprit: eram în transa spovedaniei. I-am spus că Django făcea cópii după WISEGUY. I-am spus până şi faptul că-l visasem. Totul a erupt şi l-am lăsat să iasă. Ştiam că eu eram reporterul, că nu trebuie să zic nimic, să storc totul de la el. Însă nimic nu era aşa cum ar fi trebuit.

Când am terminat, m-a privit cu o expresie absolut indescifrabilă. Braţul distrus îi tremura ca o frunză moartă în vânt.

— Voiam să fiu Carl Pfneudl, rosti. Cândva. Dar Carl Pfneudf e mort. Execuţie publică. Acum sunt Bonivard. Prizonierul din Chillon.

— Ştiai cine sunt, i-am spus. Tu m-ai adus aici. De ce?

Continua să se holbeze, de parcă de-abia mă putea distinge.

— Carl Pfneudl era un tip arogant. Genul de om care ştia că putea obţine orice doreşte. Ca Django. Dacă te-ar fi dorit, ar fi găsit o cale.

— Django n-o să m-aibă niciodată. M-am aplecat înainte. Îmi venea să-l apuc pe Bonivard, să-l zgâlţâi şi să-l trezesc la

realitate. Nu sunt un nenorocit de hard pe care-l poţi fura, un program cu care să operezi?

— Poate că asta-i, încuviinţă el. Am stat singur... prea mult. Te-am văzut pe telecom. Erai dură. Riscai, dar nu te prefăceai că nu ţi-e frică. Erai mai interesantă decât punkiştii pe care-i filmai. De genul lui Django. Fraieri gen Carl Pfneudl. Erai o persoană întreagă: nu-ţi lipsea nimic.

Am inspirat adânc.

— Poţi face dragoste, Bonivard?

La început nu reacţionă. Apoi colţurile gurii i se înălţară: un zâmbet amar.

— Asta ţi-e oferta?

— Vrei o ofertă? Am scuipat pe podea în faţa lui. Dacă Pfneudl e mort, perfect, sunt mulţumită. Acum te mai întreb încă o dată: te poţi culca cu mine?

— O întrebare crudă. O întrebare de reporter.

Nu i-am răspuns.

— Nu vreau nenorocita ta de milă. Scaunul păianjenului se lăsă jos de tot, iar el se întinse în toată jalnica lui lungime: Priveşte-mă! Sunt un monstru. Ştiu ce vezi.

Am lunecat de pe pervaz, aterizând uşor pe podea.

— Poate că vreau un monstru.

Cred că l-am şocat. Cred că o parte a lui spera că voi minţi, că-i voi spune că nu era hidos. Dar asta era problema lui.

L-am decuplat din păianjen şi l-am ridicat. Niciodată nu-mi purtasem amantul în braţe. El mi-a arătat cum să deconectez flanşa bionică; mi-a spus că după două ore, trebuia să se recupleze.

Într-un fel, aducea cu visul meu. Ţesutul cicatrizat era alb, da. Însă...

— Termofibră, mi-a explicat. Ticsită de senzori.

Îi putea controla forma. O dilata şi contracta.

— Conectată la toate locurile corecte din creierul meu.

Am fost dezgustată. Am fost fascinată. Era perfect rece.

— Răspunsul este da, rosti el.

* * *

Era ora prânzului. Pe masa din sala de ospeţe, Django făcuse un cerc din tomate.

— Gata, spuse Bonivard.

Django fluiera în vreme ce se îndepărta spre latura opusă a mesei pentru a-şi lansa lovitura. Azvârli din unghia degetului mare şi roşia pe care o ţinuse acolo căzu în cerc.

— Bine.

Bonivard zvârli un paşaport Swiss Volksbank pe masă, împrăştiind jocul lui Django.

— Pleci. Ia-l dacă vrei.

Django se îndreptă. M-am întrebat dacă Bonivard ştia că era înarmat.

— Deci, plec. Ridică paşaportul: înainte nu erau două de-astea?

— Ai făcut cópii după WISEGUY.

Bonivard ridică un fişic de cipuri de memorie albe din interiorul păianjenului: Mulţumesc.

— Frumuşică cacialma. Django se relaxase puţin. Atâta că ştiu că procedura mea de copiere era sigură.

Zâmbi. Se destinse.

— Chiar dac-aia e o copie, nu-i bună pentru tine. Am recodificat-o, om-păianjen. Codurile blindate sunt specialitatea mea. Ai avea nevoie de *ani* de timp de calculator să operezi.

— Oricum pleci. Bonivard era tot atât de vesel cât un zid de ciment. Cred că ştiam de ce negocierile lor nu avuseseră succes - n-avuseseră niciodată vreo şansă. Bonivard avea aceeaşi ură pentru Django pe care o are un dragoman când se priveşte în oglindă, după borul de dimineaţă. Django nu recunoştea această ură; avea sensibilitatea unei cărămizi.

— Ce s-a-ntâmplat, omu-păianjen? Ţi-au bătut mentasasinii la uşă?

— Eşti bun, răspunse Bonivard. Păcat să se irosească un talent ca al tău. Era o evadare perfectă, Django; te pierduseră complet. Aveai nevoie de un pic de chirurgie, de-o identitate nouă... Dar astea nu-s probleme.

— Nu-s probleme? am exclamat. Sunt obişnuită să fiu eu.

— Poate că nu mi-ar părea rău să pierd faţa asta, îşi frecă bărbia Django.

— Singurul motiv pentru care am tărăgănat atât, continuă Bonivard, este că-l aşteptam pe WISEGUY.

— Îmi iau copiile mele.

— Da. Şi-o să le plasezi. Multe. Ieftin şi rapid. Deoarece ţi-au pierdut urma, mentasasinii aşteaptă să vadă unde apare

WISEGUY. Să încerce să ajungă pe fir până la tine. Ideea ta este să-l bagi peste tot. Să-l arunci pe reţeaua operatorilor. Să supraîncarci programele de căutare şi mentasasinii vor fi prea ocupaţi să te mai deranjeze.

Django zâmbea şi încuviinţa, precum un copil învăţând de la un înţelept.

— Îmi place. Vechiul Django iese acoperit de glorie. Noul Django intră acoperit de bani.

— Îndreptându-se probabil spre cipurile de istorie. Sarcasmul lui Bonivard era inutil: Marele umanist. Salvatorul secolului douăzeci şi unu.

Entuziasmul lui Django părea să-l fi obosit.

— Marea temniţă, jegule.

Django era prea plin de propriile sale idei ca să asculte. Ţâşni din scaun şi începu să se plimbe prin sală.

— O nouă identitate. Hei, Ochi, ce zici de „Dizzy”? Mi-aş zice „Contele”, da’ există un conte adevărat - de Lichtenstein sau cam aşa ceva - în meserie. Poate Diz. Da.

— Ia-o-n mână, Django.

Nu-mi plăcea deloc; nu eram pentru dispariţii.

— Poate că nu eşti chiar aşa soni pc cât te prefaci, Frankie. În glasul lui Django se simţea admiraţia vădită. Nu-ţi fă griji, secretul e-n siguranţă. Nu suflu-o vorbă despre hogeacu-ăsta. Sau despre Nodul. Onoarea hoţilor, nu? Fără supărare. Avu tupeul să-i întindă mâna.

— Fără nimic. Bonivard se trase înapoi. Dar, probabil, o să mori înainte de-a pricepe asta.

Mânia fulgeră peste chipul iui Django, dar numai trecător. Înălţă din umeri şi se răsuci spre mine.

— Tu ce zici, Ochi? Dulcele miros al banilor, sau duhoarea mucegaiului?

— La revedere, Django. Bonivard flutură din braţul sănătos.

N-aveam nevoie de ajutorul lui ca să mă scape de Django. Eram destul de sictirită ca să-i dau dracu’ pe amândoi. Totuşi, n-am făcut-o. Poate că instinctele reporterului continuau să funcţioneze, deşi nu mai aveau nici un rost. I-am aruncat lui Django o privire care putea îngheţa până şi vodca. Până şi el o putea pricepe.

Ridică paşaportul şi-l răsfoi cu degetul mijlociu.

— Ţi-am spus, cândva, Ochi. Nu eşti aşa deşteaptă pe cât le crezi. Flic. Aşa că stai cu el şi putrezeşte, căţea. N-am nevoie de tine. Flic. N-am nevoie de nimeni.

Ceea ce era perfect adevărat.

După ce plecă, Bonivard şi cu mine am rămas nemişcaţi. Fără să ne privim. Sala era scufundată în tăcere. Cred că aştepta să spun ceva. Eu n-aveam nimic de spus.

În cele din urmă, păianjenul se ridică.

— Vino în apartamentul meu, zise Bonivard. E ceva ce trebuie să vezi.

Locuia în apartamentul rezervat cândva ducilor de Savoia. Fusese devastat în decursul tulburărilor, în dormitor, o gaură ce se căsca în perete fusese astupată cu sticlă, permiţând să se vadă dărâmăturile şi peretele castelului înegrit de foc. Am trecut printr-o ecluză de aer într-o odaie cu climatul controlat, căreia îi spunea „atelier". Înăuntru exista mai multă capacitate de calcul decât în toată Portugalia. Jumătate din spaţiu era umplut cu ultimul Cray, un multiprocesor despre care pretindea că putea executa un trilion de operaţii pe secundă.

— Echivalentul electronic al unui creier omenesc, spuse Bonivard.

Se transformase în vreme ce-şi admira echipamentele hard: o fărâmă dintr-o personalitate abandonată răzbătea la suprafaţă. Mi-am dat seama că acesta era singurul loc din castel unde prizonierul cel nebun din Chillon nu deţinea control complet.

— Conduce păianjenul, deşi asta-i ca şi cum ai utiliza o uzină de fuziune pentru alimentarea unui prăjitor de pâine. N-a existat niciodată un soft care să se poată folosi cum se cuvine de puterea calculatorului.

— Până la WISEGUY, am spus.

Pentru un minut, am crezut că nu m-auzise.

— Sparge codificarea lui Django într-o săptămână. Păianjenul se ghemui, aproape atingând podeaua cu burta. WISEGUY este un pachet de programe diferite care schimbă între ele informaţii. Sistem vizual, planificator, analizor gramatical. Nu numai că are acces la nişte memorii colosale, dar înţelege ceea ce-şi aminteşte. Învaţă din experienţă. Păianjenul se oprise din zumzăit. Ce-i uluitor este că atunci când îl treci dintr-o configuraţie hard în alta, analizează capacităţile noului

sistem şi începe să le utilizeze fără nici o intervenţie umană. Ecranul plat din interiorul păianjenului se stinse: decuplase energia robotului. Totuşi, nu-i IA adevărată.

— Nu?

Scutură din cap.

— Nicăieri euristica nu-i bună. E cea mai avansată de până acum, dar tot îi trebuie un om în buclă să facă ceva cu adevărat deosebit. Dă-mi casca.

Casca era o sferă mare din pastic galben ce avea să-i acopere complet capul. La bază era decupată după forma umerilor. M-am uitat înăuntru şi- am văzut o mulţime de sonde cerebrale; păreau o pernuţă cu ace de cusut.

— Uşurel, zise Bonivard.

Era cuplată printr-un fir de un panou din Cray.

L-am ajutat să şi-o pună pe cap şi să lege curelele ce-i treceau pe sub umeri. Am auzit un „Mulţumesc" înăbuşit. Apoi, nimic, vreme de câteva minute.

Ecluza şuieră; m-am întors. Dacă aş fi fost genul isteric, acela ar fi fost momentul. Yellowbaby zâmbi şi întinse braţele spre mine.

Am făcut doi paşi iuţi către el, unul ezitant, apoi m-am oprit. Nu era Babe. Într-adevăr, semăna cu el, îndeajuns să-i fie fratele mai tânăr sau vărul primar -chestia e că, de fapt, oricum nu ştiam cum arăta Yellowbaby. Fusese de atâtea ori la plastici, încât avea o rezervare permanentă în OR. Fusese un cameleon, urmând ultimul stil de frumuseţe masculină aşa cum unii urmează moda de la Paris. Noul venit avea acelaşi păr blond-lămâie, tuns în aceeaşi creastă lată conservatoare, ochii albaştri-Caraibe, pometii unui baronet şi culoarea *café au lait.* Însă gâtul era prea scurt, trunchiul prea lung. Nu era Yellowbaby.

Noul venit lăsă braţele pe lângă corp. Zâmbetul rămase.

— Bună, Wynne. De mult aşteptam să te cunosc.

— Cine eşti?

— Tu cine vrei să fiu? Traversă odaia până lână Bonivard, desfăcu casca, o scoase şi o aşeză pe suportul ei de lângă Cray. Şi încremeni ca un cadavru de patru ore.

Bonivard clipi înaintea luminii.

— Ce crezi?

— Un surogat? O telecomnadă mai aparte.

— Aparte, da. Poate gusta, mirosi. Când senzorii lui te ating, o simt.

De multă vreme telecomul făcuse gălăgie în legătură cu apariţia tehnologiei de surogat. Problema era că dirijarea blestemăţiilor alea era treaba ce mai dură care se făcuse vreodată. Cineva afirma că semăna cu încercarea de-a juca şah orb în vreme ce te lupţi cu un aligator. După zece minute la aparat, trebuiau să cureţe cadavrele de pe duşumea.

— Cât timp îl poţi ţine în funcţiune? am întrebat.

— Ore. WISEGUY face toată treaba. Eu doar gândesc. Şi nu contează dacă-i modelul ăsta, păianjenul, un tanc robot ori un satelit ucigaş.

— Armata viitorului. Am încuviinţat: De-asta înebuniseră securiştii.

— Django va deveni un erou. Peste tot, cu excepţia Statelor Unite. Dacă lumea capătă WISEGUY, balanţa puterilor nu se schimbă. Şi dacă în Washington mai există cineva cu un rest de creieri, ar trebui să fie mulţumiţi. WISEGUY e genul de armă pe care sau o foloseşti, sau o pierzi. Mai bine s-o aibă imamii, decât să invadezi Teheranul şi să rişti un schimb nuclear. Cuplă energia păianjenului. Şi gândeşte-te la aplicaţiile pentru explorările spaţiale şi oceanice. Medii cu condiţii grele...

— Gândeşte-te la handicapaţi, am rostit cu amărăciune. Eu îmi pierd libertatea. Tu ţi-o câştigi. Ştiai că reportajul avea să fie prea periculos pentru Infoline. Mi-am tras singură o palmă; cât de fraieră fusesem! L-ai plătit pe Yellowbaby să mă aducă aici. Ca pe o nenorocită de sclavă.

— Habar n-avea cât de important era WISEGUY şi că Wynne Coge urma să rămnă aici. El n-avea instrucţiunile; eu le aveam.

Cel puţin nu încerca să-şi ascundă vinovăţia. Nu era mare lucru, totuşi era ceva.

— Vrei să pleci, continuă, fără să îndrăznească să mă privească în ochi. Nu te-nvinuiesc. Am aranjat totul. Celălalt paşaport bancar e deja completat cu noua ta identitate.

— Dă-o-n mă-sa! M-am apropiat de surogat şi i-am pipăit mâna. Pielea era călduţă, îndeajuns de umedă ca să te păcălească. Şi, de fapt, pentru ce-ţi trebuie păpuşa asta?

— Mentasasinii m-au lăsat să vin aici să mor. Fără explicaţii. Nu mi-au confiscat conturile bancare. Nu m-au oprit

să consult orice doctor voiam. Pur şi simplu, m-au lăsat să plec. Probabil făcea parte din tortură, căzusem pe gânduri. Am decis să nu joc după muzica lor, să le-o trag, chiar dacă ajungeam înapoi în laboratorul lor. Dar nu o lovitură la-ntâmplare. Voiam să le fac rău şi-n acelaşi timp să câştig ceva. Am făcut câteva operaţii şi-am aflat de WISEGUY.

— Poate că asta şi voiau. Şi IBM-ul l-a lăsat pe Django să-l fure.

— M-am gândit şi eu la asta. Bonivard îşi trecu degetele prin părul castaniu, rărit. Că s-au folosit de mine şi de nişte golani de operatori ca să provoacc o scurgere, dorită în mod secret. Războiul este o afacere murdară. Oftă: Nu-mi mai pasă. Îl am pe WISEGUY. După cum zici, libertatea mea. Voiam surogatul ca să pot fi iarăşi cu oamenii. Scăpat de priviri, de compătimiri. Libertatea de-a fi normal.

— Dar nu eşti normal, Bonivard. Eşti cine eşti, pentru că te-au nenorocit şi suferi. Convieţuirea cu această stare te face puternic.

Pentru o clipă păru lezat, de parcă n-aş fi avut dreptul să-i amintesc de propriile mutilări. Apoi mânia se preschimbă în tristeţe.

— Poate că ai dreptate, spuse. Poate că trupul ăsta este o parte a temniţei. Dar nu mai pot continua singur. Sau, voi înebuni. Atunci mă privi, o jumătate de bărbat cuplat de un păianjen-robot: Nu vreau să pleci, Wynne. Te iubesc.

N-am ştiut ce să-i răspund. Era un operator de geniu, obscen de bogat. Mutilarea lui nu mă mai deranja; de fapt, constituia o parte din atracţie. Însă habar n-avea cine eram eu. Dând surogatului aspectul lui Babe, făcuse un banc prost. Şi fusese atât de patetic de mândru de proteza lui din termofibră, când făcusem dragoste, de parcă o sulă magică era tot ce trebuia pentru a face un amant neobosit dintr-un olog. Nu cunoştea propriile mele mutilări psihologice, poate mai puţin evidente, însă nu mai puţin împovărătoare. Cum puteam rămâne cu el, când niciodată până atunci nu rămăsesem undeva? Problema era că el nu era doar îndrăgostit, era lipsit de ajutor.

— Doctorii sunt aproape siguri, Wynne. Cel mult doi ani...

— Bonivard!

— ...cel mult. Până atunci furtul lui WISEGUY o să fie o

chestie veche. Poţi redeveni Wynne Cage, oricine doreşti să fii. Şi, desigur, ăsta va fi al tău.

— Termină, Bonivard. Nu mai spune nimic.

Îmi dădeam seama că mai avea multe de zis; mult prea multe. Dar când tăcea, mă domoleam.

— Credeam că nu vrei caritate.

— Am minţit, râse Bonivard.

De el însuşi.

Atunci a trebuit să ies; am trecut prin ecluză, înapoi în dormitor. Voiam să nu mă opresc; îmi simţeam nervii furnicând sub impulsul de-a fugi. Dar trecuse multă vreme de când cineva îmi spusese că mă iubea şi era adevărat. Era un bărbat inteligent; poate că ar fi putut învăţa ce-mi trebuia. Poate că amândoi puteam învăţa. Nu conturi de bănci elveţiene sau prim-planuri de senzaţie.

Eram de prea multă vreme pe drumuri, lunecasem sub cearşafuri cu prea mulţi golani ca Babe fără să simt absolut nimic. Cel puţin, Bonivard mă făcuse să simt *ceva.* Poate că era dragoste. Poate. Era gata să mă lase să plec, să sufere pentru ca eu să fiu fericită. Nu ştiusem că valoram atâta. M-am rezemat de zid, atingând stânca rece. Ceva ce spusese Django — tocmai el - îmi rămăsese întipărit în minte. Nu gândi, fă-o. Improvizează.

Ieşi din atelier, purtat de păianjen. Cred că a rămas surprins văzându-mă.

— M-am împrietenit cu lanţurile, rosti, o vieţuire atât de lungă ne face ceea ce suntem...

— Termină, Bonivard. Stând absolut nemişcată, mi-am deschis braţele pentru el. Pentru temniţa din Chillon. Vrei să termini dracului, odată?

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu